

E D I T U R A S C R I P T U M[®]

Relație prin Cuvânt

De același autor,
la Editura Scriptum au mai apărut:

Sunt un tată bun?
Generația înstrăinată
Codul lui DaVinci. În căutarea adevărului
În căutarea certitudinii
Mai mult decât un simplu tâmplar
Dragostea are întotdeauna dreptate
Martorul

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCDOWELL, JOSH

Relație prin Cuvânt / Josh McDowell. - Oradea: Scriptum,
2008

ISBN 978-973-1813-10-3

281.95(498)

*Relație
prin
Cuvânt*

*Un plan biblic pentru transformarea
generației următoare*

**Josh McDowell
& Thomas Williams**

Editura Scriptum
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
The Relational Word
by Green Key Books
2514 Aloha Place
Holyday, FL 34691, USA

ISBN 0-8423-4552-3
© 2006 by Josh McDowell and Thomas Williams

Translated in Romanian language with permission from
Josh McDowell Ministry
P.O. Box 131000
Dallas, TX 75313-1000
USA

Campus Crusade for Christ in Romania:
Aleea Lacul Morii nr. 3 sector 6, București
Tel.: 031-405.76.04, 031-405.76.05; Fax: 031-405.76.06

Ediția în limba română, publicată sub titlul
Relație prin Cuvânt
de Josh McDowell și Thomas Williams

2008 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765; E-mail: scriptum@scriptum.ro,
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română

*Cu excepția situațiilor când se specifică altfel,
toate citatele biblice folosite sunt traducerea D. Cornilescu.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-973-1813-10-3

Tiparul executat în U.E.

*Pentru „teologii de serviciu“
Chris Frizzell, Haney Poynor,
James Greer, Jeff Berryman, John Knox,
Rudy Rountree și Terry Bibb*



Cuprins

Mulțumiri.....9

Partea I:

Cum ni Se revelează Dumnezeu

1. De ce nu are Biblia un impact mai mare în viața noastră?.....13
2. Imaginea de ansamblu: Adevărul ascuns despre creștinism31
3. Predarea ștafetei.....47

Partea a II-a:

Cum Îl revelăm pe Dumnezeu generației următoare

Secțiunea 1: Dumnezeu ne înțelege în profunzime

4. Nevoia noastră de a fi înțeleși în profunzime63
5. Cum împlinește Cristos nevoia noastră de a fi înțeleși în profunzime.....73
6. Cum putem oferi un model de înțelegere în profunzime85

Secțiunea 2: Dumnezeu ne acceptă necondiționat

7. Nevoia noastră de a fi acceptați necondiționat107
8. Cum împlinește Cristos nevoia noastră de a fi acceptați necondiționat119
9. Cum putem oferi un model de acceptare necondiționată131

Secțiunea 3: *Dumnezeu ne iubește până la sacrificiul suprem*

- 10. Nevoia noastră de dragoste jertfitoare151
- 11. Cum împlinește Cristos nevoia noastră de dragoste jertfitoare ...163
- 12. Cum putem oferi un model de dragoste jertfitoare169

Secțiunea 4: *Dumnezeu are o relație permanentă cu noi*

- 13. Nevoia noastră de relații permanente183
- 14. Cum împlinește Cristos nevoia noastră de relații permanente199
- 15. Cum putem oferi un model de relație permanentă211

Secțiunea bonus:

De unde știm că Biblia este demnă de încredere

- 1. De ce trebuie să avem o Biblie demnă de încredere?227
- 2. Biblia este demnă de încredere: Dovezi interne233
- 3. Biblia este demnă de încredere: Dovezi bibliografice249
- 4. Biblia este demnă de încredere: Dovezi externe.....265

Note281

Despre autori.....289



Mulțumiri

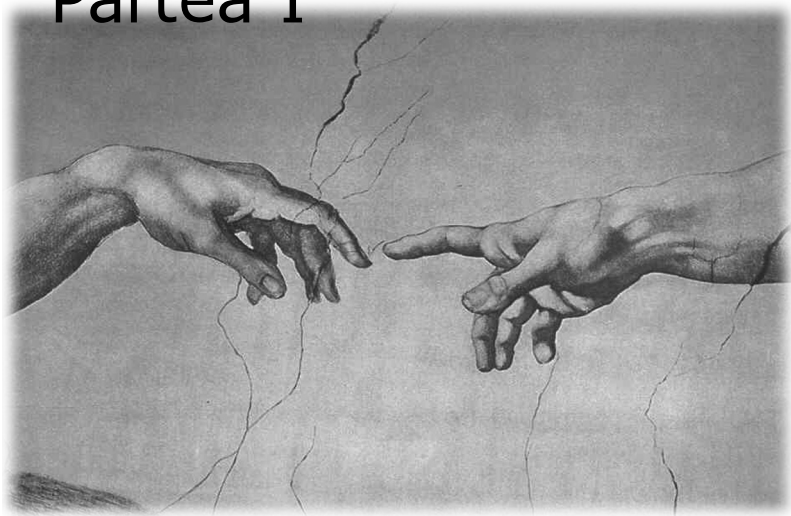
Nicio carte nu poate lua ființă fără ajutorul și contribuția mai multor persoane. Am dori să ne exprimăm recunoștința cea mai caldă față de cei care au lucrat alături de noi pentru a face posibilă apariția acestei cărți. Înainte de toate, îi mulțumim bunului nostru prieten și coleg, Dave Bellis, pentru administrarea generală a proiectului de la faza de concept până la final, inclusiv pentru că ne-a adus împreună pentru a scrie cartea, s-a ocupat de toate formalitățile și a condus acest proces până la încheierea lui. Îi mulțumim editorului Peter Castor pentru îndeplinirea tuturor activităților necesare pentru așezarea cărții în mâinile publicului; editorilor Mary Larsen și Linda Taylor de la Livingstone Corporation, și lui Krissi Castor, editor la Green Key, pentru munca excelentă de aducere laolaltă a tuturor componentelor manuscrisului; lectorului Gene Shelburne, pentru toate comentariile sale pătrunzătoare și pentru sugestiile stilistice; și designerului Kirk DouPonce pentru o copertă excepțională.

Deși corpusul acestei cărți este într-adevăr rezultatul unei munci de echipă, ultimele trei capitole despre dovezi din

secțiunea suplimentară se bazează în exclusivitate pe cercetările întreprinse de Josh McDowell. Îi mulțumim scriitorului Kevin Johnson pentru redactarea materialului din aceste trei capitole și pregătirea lui în vederea includerii în această carte. Ne exprimăm recunoștința sinceră față de toți cei care ne-au ajutat în cele mai variate moduri. Nu am fi reușit fără voi.

Josh McDowell
Thomas Williams

Partea I



CUM NI SE REVELEAZĂ
DUMNEZEU?

De ce nu are Biblia un impact mai mare în viața noastră?

Trecuse bine de ora 7 seara când John Chadwick parcă mașina în garajul casei sale. Oftă în timp ce își luă servieta plină cu documentele pe care trebuia să le finalizeze în seara aceea și se îndreptă spre ușa de la bucătărie târându-și anevoie picioarele. Desluși deja tonul ridicat cu care își vorbeau soția sa, Ellen, și fiica lor de paisprezece ani, Ashley. Intră în casă la momentul potrivit pentru a o vedea pe Ashley urcând scările spre camera ei, călcând apăsător, pentru ca apoi să trântescă ușa cu putere.

– Ce-a fost asta? întrebă John.

– Aceeași poveste dintotdeauna, oftă Ellen clătănind din cap. Terminasem de mâncat și am rugat-o să mă ajute la strânsul mesei. A zis că are teme de făcut, dar eu am insistat să rămână și să mă ajute. A început să se plângă, să spună că nu-mi pasă de ea, că singurul motiv pentru care am acceptat s-o am a fost ca să pot avea la dispoziție un sclav care să-mi facă toată treaba. I-am spus să-mi vorbească mai respectuos și i-am amintit că Biblia spune să-i onorezi pe tatăl tău și pe mama ta, însă din clipa aceea lucrurile au degenerat. Of, John, nu știi ce să mă fac cu fata asta. Pur și simplu aș vrea să învețe să fie responsabilă.

John clătină din cap și se lăsă să cadă, obosit, pe scaunul din bucătărie, în timp ce Ellen aduna vasele de la masa de seară. John își umplea farfuria cu mâncare, care între timp se răcise și făcuse cocoloașe, când dintr-odată, izbucni un sunet metalic, vibrant, puternic, care părea să zdruncine casa din temelii.

– Oprește chestia aia! strigă John cu un glas tunător care făcea să se miște grinzile din loc. Dar zgomotul nu se opri. John își trânti furculița pe masă, urcă în fugă scările până la camera fiului său de șaisprezece ani, Hunter, intră furios pe ușă și lovi butonul Pauză al CD playerului fiului său. Ți-am spus de o mie de ori să nu mai pui muzica asta insuportabilă atât de tare. Nu știi de ce ascuți gunoiul ăsta, dar dacă trebuie neapărat, cel puțin fii amabil și pune-ți căștile! Nu știi că mai sunt și alții în casa asta? Ne-ar plăcea să ne putem auzi când stăm de vorbă. Tu chiar nu ții seama de ceea ce te-am învățat din Biblie: „Ce vreți să vă facă vouă alții, faceți-le și voi la fel!“ Dar pentru tine nu contează deloc ce spune Biblia, nu-i așa?

Hunter stătea pur și simplu în fața calculatorului și se holba la ecranul lui, tăcut și ursuz, în timp ce tatăl său se uita la el. Până la urmă, acesta ieși din cameră.

– Nu știi ce o să ne facem cu băiatul ăsta, oftă John așezându-se din nou la masă.

– Știu. Chiar sunt îngrijorată în privința lui, spuse Ellen. Nu iese niciodată din cameră. Stă acolo cu zgomotul acela pe care el îl numește muzică și navighează pe Internet. Și, John, am bănuiala că trece de programul de protecție și accesează site-uri porno.

John nu răspunse. Era deja obosit și îl aștepta un munte de lucrări de terminat. Nu putea să facă față și problemelor de familie în seara asta.

John și Ellen mai aveau și alte motive de îngrijorare legate de copiii lor. Mediile lui Hunter scăzuseră. Venise cu câte un 6 la matematică și literatură semestrul trecut. John discutase cu fiul său de nenumărate ori despre note, despre muzica lui și despre timpul petrecut pe Internet; iar mama îl tot îndemnase pe Hunter să citească Biblia și să se implice în activitățile grupului de tineri de la biserică. Dar băiatul suporta tăcut și posac toate aceste „predici“, fără să reacționeze în niciun fel.

Ashley, pe de altă parte, era departe de a fi tăcută. Respingea deschis îndemnul frecvent al părinților ei de a citi Biblia precum și încercările lor de a-i îmbunătăți comportamentul citându-i versete din Scriptură.

Doamna și domnul Chadwick descoperiseră că ambii copii îi mințiseră de mai multe ori. Nu mai departe de săptămâna trecută, Ashley le spusese că se duce să vadă un film cotate cu AP și vizionase în schimb un film interzis minorilor, lucru pe care John nu l-ar fi permis sub nicio formă. Hunter mințise cu privire la o petrecere la care luase parte și unde se consumaseră droguri din greu. Iar unul din motivele pentru care media lui Hunter la matematică a scăzut era acela că profesoara îl prinsese copiind la un test și îi dăduse nota unu. Când John încercase să stea de vorbă cu fiul său despre această problemă, constată că acestuia nu i s-a părut că făcuse un lucru chiar atât de grav. „Toată lumea face asta tot timpul, replică el, eu doar am avut ghinionul să fiu prins.”

John și Ellen încercaseră să le insufle copiilor lor valorile creștine și un comportament adecvat, în conformitate cu principiile Bibliei. Le spusese cât de important este să respecte poruncile lui Dumnezeu: anumite lucruri sunt greșite, altele sunt corecte, și lui Dumnezeu nu Îi place neascultarea noastră. Ei nu stătuseră pur și simplu cu mâinile în sân, nu asistaseră nepăsători la îndepărtarea treptată a copiilor lor; încercaseră să le schimbe în multe feluri direcția – avertizându-i și spunându-le că purtarea lor le pune în pericol sufletele, impunându-le prezența la biserică, citirea Bibliei, pedepse, interdicții – dar nimic nu funcționase. Acum cei doi sunt frustrați și nedumeriți. Ambii sunt membri credincioși ai bisericii lor, persoane respectate, care cred Biblia și muncesc din greu. John este chiar diacon, iar Ellen face parte din câteva comitete și cântă în cor. Și totuși, în ciuda devotamentului lor față de biserică și față de Biblie, în ciuda admonestărilor și a disciplinei aplicate, John și Ellen văd clar că sunt pe cale să-și piardă copiii.

Problemele familiei Chadwick sunt mai obișnuite decât am vrea noi să credem. Un comportament similar este predominant în familiile creștine de pe tot cuprinsul țării. Părinții sunt

frustrați din cauza refuzului copiilor lor de a merge la biserică și de a participa la activitățile tinerilor. În același timp, s-ar părea că ceea ce îi învață ei din Biblie nu produce nicio schimbare. Și au dreptate: în cea mai mare parte, așa și este. Statistici recente apărute în urma unui sondaj național arată că există o diferență de doar patru procente între comportamentul moral și etic al tinerilor creștini și cel al colegilor lor de generație necreștini.¹ Cercetările efectuate de George Barna arată că viața a 98% dintre tinerii care declară că au fost născuți din nou nu reflectă comportamente și atitudini cristice.² De ce se întâmplă așa ceva? Cum se explică faptul că învățăturile noastre despre creștinism nu au un impact asupra vieții tinerilor de astăzi? Cum se face că nu există nicio diferență esențială între comportamentul tinerilor creștini și cel al colegilor lor de generație care nu frecventează biserica?

Marea neînțelegere

Răspunsul constă în faptul că foarte mulți dintre tinerii noștri, chiar și cei care par să fie creștini activi, au concepții denaturate despre Dumnezeu, despre creștinism și despre Biblie. Iar aceste concepții le afectează într-o măsură covârșitoare atitudinile și comportamentul. Tinerii adoptă o perspectivă religioasă întemeiată pe o neînțelegere de proporții a ceea ce este, în esență, creștinismul. Drept urmare, ei nu trăiesc experiența unei relații transformatoare cu Isus Cristos, astfel încât să poată spune: „Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Cor. 5:17).

Deși mulți dintre tinerii noștri – ba chiar și mulți adulți, dacă e să ne gândim bine – cred că Biblia este o călăuză excelentă, nu le trece prin minte că scopul său principal este acela de a le face cunoștință cu Isus Cristos, astfel încât ei să aibă o relație personală cu El. Nu s-au gândit niciodată că o relație cu Cristos este ceva real, altceva decât o sintagmă religioasă metaforică ce înseamnă probabil că trebuie să respecti regulile Lui și să încerci să fii bun pentru că asta Îl va face pe Dumnezeu fericit în ceea ce te privește. Nu le trece prin gând ideea că o relație cu Cristos

poate fi un lucru real sau că poate fi o forță motrice în viața lor, că le poate înzestra viața cu scop și semnificație. În schimb, ei cred că direcția, scopul și semnificația trebuie să vină din interiorul lor.

Un exemplu lămuritor pentru acest tip de gândire surprins în acțiune a fost redat într-un film celebru din anii '90, intitulat *City Slickers*. În acest film, Billy Crystal joacă rolul lui Mitch Robbins, un bărbat ajuns la jumătatea vieții, care se adâncește în criza vârstei mijlocii. Simte că viața i se destramă. Slujba sa a devenit plictisitoare și lipsită de sens, nu mai înțelege care e rostul lucrurilor pe care le face, și toate acestea încep să aibă un efect negativ asupra relației sale cu soția și cu restul familiei lui. În strădania sa de a-l ajuta să se regăsească, soția lui îl înscrie într-un circuit de mânăre a vitelor conceput „pentru bărbați sadea”, care se desfășura sub călăuzirea unui văcar în vârstă și aspru, pe nume Curly, personaj interpretat de Jack Palance. Mitch este uluit de prezența impunătoare a lui Curly, de controlul și autoritatea lui. Bătrânul cowboy pare să fie foarte stăpân pe sine. Știind că Mitch bâjbâie în căutarea sensului vieții, Curly îl întreabă:

– Știi care este secretul vieții? Apoi ridică un deget și spune: Un singur lucru... unul singur.

Mitch îl întreabă care este acel „singur lucru”, dar Curly îi spune:

– Pe acesta trebuie să-l descoperi singur.

Curly moare la scurt timp după aceea, iar Mitch rămâne nedumerit în legătură cu ce poate fi acel „singur lucru”. În cele din urmă, după ce s-a încheiat expediția, în ciuda tuturor dificultăților, el ajunge la convingerea că a găsit răspunsul. Le spune celor doi prieteni ai săi:

– Știu ce este.

Când aceștia îi cer o explicație, el le spune:

– Trebuie să-l descoperiți singuri. E ceva diferit pentru fiecare persoană. Este acel lucru, oricare ar fi el, care este important pentru tine.

Acesta este răspunsul postmodern la ideea de semnificație și scop. „Singurul lucru” din viața ta este orice decizi tu să fie.

Conform înțelepciunii contemporane, nu există un „singur lucru” universal valabil, așa că trebuie să-l găsești pe cel care funcționează în cazul tău. Găsește o cauză, un lucru căruia să i te dedici, care să devină „singurul lucru” pentru tine. Acesta va da semnificație și scop vieții tale. În cultura de azi, se consideră că aceasta este o idee de o mare profunzime, dar de fapt nu oferă nicio soluție reală. Mulți oameni se investesc în mai multe astfel de lucruri unice. Dacă sunt dezamăgiți de unul dintre ele, apelează la altul, apoi la altul, și tot așa. În cele din urmă, toate dezamăgesc. Niciunul dintre aceste lucruri unice nu conferă vieții semnificație și scop de durată. Fără un absolut real drept călăuză, tot ce poate oferi societatea de azi este această băjbăială continuă în căutarea a ceva ce să aibă o semnificație reală.

Acel „singur lucru” pe care îl revelează Biblia

Oricare ar fi greșelile familiei Chadwick, celor doi părinți nu li se poate reproșa că nu au citit Biblia sau nu i-au acordat importanța cuvenită. John și Ellen sunt pe deplin convinși că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. L-au citit, au crezut în el și au încercat să-l împlinească. Ei chiar cred că Biblia îi învață acel „singur lucru”, unicul lucru adevărat. Atunci, cu ce au greșit? De ce devotamentul lor față de Biblie nu are un impact asupra familiei lor? Deoarece, în ciuda devotamentului lor față de Biblie, ei nu au găsit încă acel „singur lucru”.

Biblia nu produce nicio schimbare în viața familiei Chadwick din cauză că ei nu au înțeles lucrul cel mai important. Ei fac o greșală esențială care poate fi întâlnită astăzi la cei mai mulți creștini. Care este acel „singur lucru” pe care îl oferă Biblia? Efectuați un sondaj printre creștini, din orice categorie de vârstă, tineri și adulți, și primul răspuns pe care îl veți primi va fi următorul: „Biblia este o carte de reguli.” Ei cred că acel „singur lucru” pe care ni-l oferă Biblia este un set de reguli pe care ar trebui să le respectăm pentru a avea o viață mai bună.

Într-adevăr, Biblia prezintă o puzderie de reguli excelente. Oferă instrucțiuni folositoare care ne ajută să trăim o viață integră și să evităm capcanele. „Toată Scriptura este insuflată de

Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Tim. 3:16). Dar chiar și ținând seama de călăuzirea și instrucțiunile pe care le putem afla din Biblie, nu stabilirea de reguli reprezintă esența acesteia.

Pentru mulți alți creștini, acel „singur lucru” pe care îl oferă Biblia este o „hartă care arată drumul spre cer”. Aceștia consideră că scopul principal al religiei și obiectivul creștinilor este acela de a ajunge în cer. Într-adevăr, Biblia ne arată drumul spre cer. Așa cum I-a spus Petru lui Isus, „Tu ai cuvintele vieții veșnice” (Ioan 6:68). Biblia ne transmite cuvintele lui Isus care ne indică direcția spre cer. Dar, deși Biblia este un ghid atât pentru trăirea unei vieți bune, cât și pentru informația, demnă de încredere, privitoare la cum se ajunge în cer, niciuna dintre aceste două funcții ale ei nu este acel „singur lucru” care reprezintă adevăratul său scop.

Eu, Josh, am descoperit adevăratul scop al Scripturii când, pe vremea studenției, m-am angajat într-un demers de respingere a creștinismului.* Țelul meu era discreditarea Bibliei: voiam să dovedesc că nu este demnă de încredere din punct de vedere istoric. Raționamentul meu era următorul: dacă reușeam să demonstrez că documentele care conțineau relatările despre Cristos sunt eronate din punct de vedere istoric, afirmațiile lui Cristos ar fi fost invalidate și temelia creștinismului ar fi fost desființată.

Am eșuat în acel demers, desigur, pentru că dovezile m-au convins că Biblia este demnă de încredere din punct de vedere istoric, fără nicio urmă de îndoială. Dar în eșecul meu am experimentat mai mult decât mă așteptasem la început să primesc: am avut parte de o întâlnire directă și personală cu marele adevăr – acel „Singur Lucru” – pe care îl revelează Biblia.

Am descoperit că Biblia ne oferă mult mai mult decât reguli și o hartă: ne revelează o *persoană*. Pe tot cuprinsul Scripturii,

* Experiențele personale relatate în această carte aparțin atât lui Josh McDowell, cât și lui Tom Williams. Din acest punct însă, de fiecare dată când este folosit pronumele personal fără să fie însoțit de un nume, este vorba despre Josh.

Dumnezeu ni Se prezintă. Pe tot parcursul Bibliei, putem ajunge să cunoaștem cine este Dumnezeu, ce intenții are în ceea ce ne privește, ce așteaptă de la noi și cât de mult ne iubește. Scopul primordial al Bibliei și tema ei principală este descoperirea persoanei lui Dumnezeu. Aceasta este tot. Acesta este acel „Singur Lucru“ pe care Îl revelează Biblia.

Dumnezeu Și-a revelat dorința ca noi să-L cunoaștem personal când i-a spus profetului Osea: „Vreau să Mă cunoști“. Isus Însuși a afirmat acest lucru când a spus: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17:3).

La ce Se referea Isus când spunea că viața veșnică constă în *cunoașterea* lui Dumnezeu? În mod evident, cunoașterea lui Dumnezeu nu se referă la înțelegerea la nivel intelectual a faptului că El există. Satana și îngerii căzuți știu că El există și această cunoaștere îi îngrozește. Când Isus spune că viața veșnică este să-L cunoaștem pe Dumnezeu, prin *cunoaștere* El înțelege o legătură la nivel profund, o relație prin care devenim una cu Dumnezeu. „Mă rog, spune Isus, ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis“ (Ioan 17:21). Cunoașterea intimă a lui Dumnezeu până în punctul în care devenim una cu El înseamnă viață – viața veșnică – și definește scopul și semnificația existenței noastre.

Pentru a ne atrage în această legătură creatoare de relație, noi toți am fost înzestrați cu dorința de nestăvilire de a cunoaște și a fi cunoscuți la nivel profund. Toți simțim acest lucru: dorul intens de a stabili o legătură profundă la nivel emoțional; tânjim să aparținem cuiva, să descopere cineva eul nostru real, să ne dorească, să ne iubească și să ne prețuiască pentru ceea ce suntem cu adevărat. Dincolo de comportamentul lor de rebeli, asta își doresc și adolescenții familiei Chadwick. Este ceea ce își dorește cu adevărat orice copil, orice tânăr, orice adult, orice persoană din această lume. Avem o aversiune înnăscută față de singurătate. Stabilirea unei legături cu persoana potrivită aduce semnificație și împlinire inimii omului.

Impulsul de a ne satisface această nevoie de a relaționa este

forța fundamentală care determină tot ce facem, cu toate că adesea nu recunoaștem nevoia reală care declanșează această forță. Familii precum familia Chadwick sunt într-o continuă agitație pentru că adolescenții lor – chiar și părinții, într-o măsură mai mică sau mai mare – s-au lăsat furajați de aceeași minciună care l-a amăgit și pe Mitch Robbins, că putem găsi noi înșine răspunsul la această nevoie umană fundamentală. În loc să recunoască nevoia de a avea o relație cu Cristos și unii cu ceilalți, membrii familiei Chadwick încearcă să-și găsească un rost prin mijloace proprii. John se cufundă în munca sa și în relațiile de afaceri. Ellen încearcă să-și găsească rostul prin respectarea regulilor Bibliei și prin relațiile din cadrul comitetelor și activităților de la biserică. Hunter se pierde într-o lume a relațiilor iluzorii în fața calculatorului și ascultând muzică. Ashley își îndepărtează familia și caută relații cu cei de-o seamă cu ea.

Dar oamenii nu pot să găsească, prin mijloace proprii, împlinirea acestei nevoi a relațiilor cu semenii lor pentru că nevoia a fost pusă în inima lor de către Însuși Dumnezeu. El a procedat astfel pentru că a avut în vedere un scop primordial: *să ne atragă într-o relație profundă cu El, relație datorită căreia să putem reflecta caracterul și natura Sa*. El ne-a creat pentru a purta chipul Său (Gen.1:26-27), și numai într-o relație neîntreruptă cu El putem reflecta această asemănare și putem împlini scopul pentru care am fost creați. Acesta este motivul pentru care relația noastră profundă cu Dumnezeu definește, în esență, ceea ce suntem.

Scriptura este mijlocul pe care l-a ales Dumnezeu inițial pentru a ni Se descoperi, astfel încât noi să putem ajunge la experiența unei relații personale cu El. Biblia ne arată, din scoarță în scoarță, că El este un Dumnezeu al relațiilor, care „vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui” (Ex. 33:11). Este „un Dumnezeu pasionat de relația Lui cu tine” (Ex. 34:14, NLT*). Și Scriptura ne spune că numele Lui este „dragoste” (1 Ioan 4:7).

* New Living Translation.